

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος: Κοίταξε πῶς ἀσπρολούλου-
θίζουν τὰ ροῦχα τῆς! Συνών. ἀσπρομαχῶ.

ἀσπρολούλουδο τό, σύννηθ. ἀσπρονλούλουδον βόρ.
ιδιώμ. ἀσπρολάλουδο Πελοπν. (Μάν.) ἀσπρολέλουδο
στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσπροπούλουδο Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λουλούδι.

1) Λευκὸν ἄνθος πολλαχ.: Ὁ κάμπος ἐγέμισε ἀπὸ ἀσπρο-
λούλουδα. Λαμποκοπάει σὰν ἀσπρολούλουδο πολλαχ. || Ποιήμ.

Σ τὸ μέτωπό μου | στεφάνι πέφτανε

καὶ τὰ μαλλιά | σὰν ἀσπρολούλουδα | σὰ γιασεμιά

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 69

Ξέρω ἓνα ἀσπρολούλουδο, | ἀνθὸ χωρὶς ψεγάδι,

π' ὅλο χάιδια χαίρεται | ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ βράδυ

ΚΠαλαμ. Τάφ. 6. 2) Τὸ ἀγριολούλουδον λευκανθὲς τὸ
πολυετές (bellis perennis) καὶ λευκανθὲς τὸ ἐτήσιον (bel-
lis annua) τοῦ γένους τοῦ λευκανθοῦς (bellis) τῆς τάξεως
τῶν συνθέτων (compositae) πολλαχ. 3) Τὸ φυτὸν ἀν-
θεμὶς ἢ Χία (anthemis Chia) τοῦ γένους τῆς ἀνθεμίδος
(anthemis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) πολ-
λαχ.: Ποιήμ.

Μάδεψα ἐφτὰ ἀσπρολούλουδα πολλήώρα μέσ' ὅς τὸ σάδι,

τὰ τέσσερα μοῦ ἴπαν τὸ ναί, τὰ τρία μοῦ ἴπαν ὄχι

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,69. Συνών. ἀσπρόπουλλο 2.

ἀσπρομαγουλάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρομαουλάτος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μάγουλο καὶ τῆς
καταλ. -ατος.

Ἀσπρομάγουλος, ὁ ἰδ.: Ἀσπρομαουλάτος χοῖρος.

ἀσπρομάγουλος ἐπίθ. Νάξ. Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)—Λεξ.
Αἰν. Οὐδ. ἀσπρομαούλικο Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μάγουλο.

Ὁ ἔχων λευκὰς παρειάς, συνήθως ἐπὶ βοσκημάτων
ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρομάγουλο πρόβατο Νάξ. Ἀσπρομαούλικο πρό-
βατο Σῦρ. Συνών. ἀσπρομαγουλάτος.

ἀσπρομάλλης ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀ-
σπρομάλ-λης Ρόδ. ἀσπρονμάλλ'ς βόρ. ιδιώμ. ἀσπρόμαλ-
λος πολλαχ. ἀσπρόμαλλους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. Θηλ.
ἀσπρομάλλισσα ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 23 ἀσπρομαλλοῦ
ένιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, λευκόθριξ, ἐπὶ ἀνθρώπων
ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρομάλλης γέρος. Ἀσπρομάλλα γραιά. Ἀσπρο-
μάλλικο παιδί σύννηθ. Ἀσπρομάλλισσα γριούλλα ΚΠαλαμ.
ἐνθ' ἄν. Ἀσπρόμαλλο κεφάλι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,132 || Φρ.
Ἀσπρομάλλην νὰ ἐλέπω σε! (εἶθε νὰ σὲ ἴδω λευκότεριχα, γέ-
ροντα! Εὐχή) Κερασ. || Ποιήμ.

Δουλεύουμε ἀσπρομάλληδες καὶ νγοί

καὶ τ' ἀγανὸ καὶ τὸ κρουστό παννὶ

ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 136

Τὸν ἀσπρομάλλη τὸν βορρὰ ποιὸς τὸν ρωτᾷ ἂν σφυρίζῃ
ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 184

Δῶθε ἀπὸ γέρω ἀσπρόμαλλο, 'κεῖθε ἀπὸ νγὸ ζευγάρι

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 274. Ἀντίθ. μαυρο-
μάλλης. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ένιαχ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

β) Οὐσ., γέρον σύννηθ. 2) Ὁ ἔχων λευκὸν τρίχωμα,
ἐπὶ ζώων πολλαχ.: Ἀσπρομάλλικο πρόβατο-σκυλλὶ κττ.

ἀσπρομαλλιάζω πολλαχ. ἀσπρομαλλιάζω ένιαχ. ἀ-
σπρομαλλῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Γίνομαι λευκὸς τὴν κόμην, πολιοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Νωρὶς
ἀσπρομάλλισσε ὁ δεῖνα πολλαχ. Φρ. Νὰ ζήσ'τε, νὰ γεράσετε
καὶ ν' ἀσπρομαλλιάσετε! (εὐχή) Θράκ. (Σκοπ.) Συνών.
ἀσπρομαλλιάζω.

ἀσπρομαλλιάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπρομαλλιά-
ρικη Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μαλλί καὶ τῆς κα-
ταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων λευκάζοντα φύλλα: Ἀσπρομαλλιάρικες λεῦκες.

ἀσπρομάλλισμα τό, ένιαχ. ἀσπρονμάλλισμα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρομαλλιάζω.

Τὸ λεύκασμα τῆς κόμης.

ἀπρομαλλίζω Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρομάλλης.

Ἀσπρομαλλιάζω, ὁ ἰδ.: Φρ. Ν' ἀσπρομαλλίσῃς καὶ
ἴσαμ' ἐκεῖ ἀπάνω νὰ τρανέψῃς! (εὐχή).

ἀσπρομαλλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσο-
κ.ά.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. — ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 79 —
Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Ἀρσεν. ἀσπρομαλλούσης Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρομάλλης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37
(1925) 180 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀσπρομαλλούσης ἰδ. αὐ-
τόθ. 197.

Ἡ λευκὴ τὴν κόμην, ἡ λευκόθριξ ἐνθ' ἄν.: Γραιὰ τώρρα
ἀσπρομαλλοῦσα γύριζε ὅς τοὺς δρόμους ΚΠαρορ. ἐνθ' ἄν.
Ἀντίθ. μαυρομαλλοῦσα.

ἀσπρομάνικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μανίκι.

Ὁ λευκὴν λαβὴν ἔχων: Ἀσπρομάνικος λάζος. Ἀσπρο-
μάνικο μαχαίρι. Τοῦ οὐδ. ἀσπρομάνικο συνών. ἀσπρο-
λάβικον. Ἀντίθ. μαυρομάνικος.

ἀσπρομανίταρο τό, πολλαχ. ἀσπρομανίταρον Κύπρ.
ἀσπονουμάν'ταον Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μανιτάρι.

Ὁ κοινὸς ἐδώδιμος μύκης ὁ ἀρουραῖος (agaricus
campestris) τοῦ γένους τῶν ἀμανιτῶν (agarici). [**]

ἀσπρομαντηλάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρομαδηλάτος
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μαντήλι καὶ τῆς
καταλ. -ατος.

Ὁ φέρων λευκὸν μανδήλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Ἀσμ.

Τὸ χρυσοζωναράτο μου, τὸ ἀσπρομαδηλάτο μου!

Συνών. ἀσπρομάντηλος.

ἀσπρομαντηλίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρονμαντ'λίδα Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντηλίδα.

Τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ σιτόφιλον (chrysanthemum
segetum), ζιζάνιον τοῦ γένους τῶν χρυσανθέμων (chry-
santhemum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae).
Συνών. ἀγριομαντηλίδα 2, κουκουβάγια, νερο-
μαντηλίδα. [**]

ἀσπρομάντηλο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Λευκὸν μανδήλιον.

ἀσπρομάντηλος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπρονμαντήλα
Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Ἀσπρομαντηλάτος, ὁ ἰδ.: Ἀσπρονμαντήλα ὅς ὅλον
τοῦ βίου τῆς ἦταν.

